

Gölmekse En Yakışan

– GÖLÖM ÇAMLISOY · 07 Nisan 2015

Günün tasvirini yapmak ise düşen payıma seçenekleri dizdim sırasıyla.

Dostluğun tanımını yapmak gerektiğinde bir kez daha kifayetsiz kaldım. Mesafeleri geçirdim gözümün önünden. Uzak diyarların gönle yakın yoldaşları bir yanımda ve ellerim avuçlarında derken sığıntı yalnızlığıma baktım uzaktan kalabalık ve yanı başımda dev balonlar ardı ardına sönen bir yandan şişerken egolar.

Ne tanı koyabildim ne de derman oldum.

Dert bildiğim ne varsa bu sefer demledim tüm acıları. Kala kala posası kaldı duru bir suyun nezdinde aydınlık iken o çocuk yanımda.

Bu sefer eşleşti sıfatlar istemsiz ve bir o kadar izafi.

Duyduklarımı tek tek yazdım deftere ve o eş güdümlü söz sahiplerinin yanına sayısız çentik attım.

Alacalı bulacalı kimlikler sağdııcı iken nefretin uzak durdum durabildiğim kadar.

Sığındım gölgelere mermer kadar soğuk ruhlar çoktan gömülmüş iken ahitlere.

Gölmekse en yakışan...

Yaşsa en alası ve avuç avuç ıslatan hiç mi hiç hicap etmediğim. Ben ki umarsızım yaşadığım ne varsa gülüp geçtim bu sefer üzüncülerimi karanlık ruhlarına katık yapanlara hayretle tanık oldum.

Ne bir gölgeyim ne de ruhsuz bir beden.

Ne bir ruhum bedenine hapsolmuş ne de derdindeyim dünya malının. Telaşım engin en az düşlerim kadar.

Düşlerim rengârenk en az gökkuşağı kadar.

Yol bildim umudu.

Kötü bildim yalanı.

Suç bildim sevmeyi

Ah ettim dün gece.
Ve erdiğimde güne, doğdum yeniden.
Ne parselledim umudu ne de yenik düştüm karanlığa.

Gülmekse en alası, gülümsemek ise ardı arkası kesilmeyen ağlak ve mızıkçı yanım her daim nöbette en az yaşlarım kadar ki hayatın anlamı ve duygularımın en bariz kırılmalığı bir yandan depreşirken açık yaralar saklamak adına cebelleşsem de.

Gün devinirken özlemleri de tıktım heybenin en dibine.

Delik torbamdan çakıl taşları serptim ardım sıra kaybolmamak adına.

Ne çare ki çoktan kaybolmuşum annemin elini bıraktığım an. Bunun bile bir suç olduğunu yeni öğrendim ve pek çok duygunun ve eylemin yadırgandığını.

Umurumda mı peki? Ne değışir ki umurumda olsun olmasın.

Ne geçerse yüreğimden sadece Yaratan ile paylaştım. Paylaşımın bile bir suç unsuru olduğunu görmek içler acısı.

Sevmeyi öğrenmedim ki zira bir parçamdı kendimi bildim bileli.

Ne bir sınıfa dâhil olmak ne de boyunduruğuna girmek harici güçlerin. Varsa yoksa aralıksız konuşan iç sesim. Tanrım, aralıksız konuşan ne varsa tüketmek adına sözcükleri ki o sözcükler her bir derdin dermanı ve katık yaparken huzuru emsalsiz tedirginliğim sık sık nüksetse de.

Anlamak adına yoruldum, anlatmak ise aralıksız ve virgülsüz her bir cümle her ne kadar karşılığını alamasam da akabinde.

Vicdanımı yastık yaptım yapalı düşlerim bile belli tanırlarla ve mesafelerle çizmiş sınırlarını. Bilinçaltımın özverisi olsa olsa her ne kadar bilinç dışı istemlerim olsa da. Yine de kula kulluk yapmayı öğrenemedim gitti. Zaten bu değil mi beni özgür kılan kanatlarımı serbest bırakan ve fırcarda iken yürek.

Görmedim ya da duymadım, deme hakkım hatta zorunluluğum olsa da can çekişirken sözcükler eş güdümlü hicranla yakmaktansa yanmak ve kırılmak kerelerce he ne kadar muhalif kimliğim yadsıyaması da çoğu gerçeğı.

Eleştirmekten hep imtina etmişimdir gel gör ki açığımlı arayan sıra dışı varlıklar rollerine sadık ve en iyi aktörlere taş çıkaran. Bir resitalin kıdemli oyuncularını taraf tutmadığım taraflarınca örselenip yaftalansam

da.

Ne bir mazeret ne de kıyasıya bir mücadele sadece ayakta kalmak adına muzdarip olduğum ne varsa gömmek en derine ve havale etmek İlahi Güce.

Ahkâm kesmek ne haddime ama değer verip un ufak parçalara ayrılmak maruz kaldığım.

Ne sıradan bir serzeniş ne de sıra dışı bir söylem. Sadece gerçeklerin ve değerlerin göz ardı edildiği ve insanlık adına makbul olan duyguların çiğnendiği.

Yalıtımın anlamsızlığı ve garip bir şekilde acıların mutlandırdığı. Garip bir duygu ve eşsiz bir varsayım yarına çıkma ihtimalinin hala mevcut olması.

Belki de sizinle dalga geçen hayata attığınız bir çalım anlatmada yetersiz kaldığım zira yaşamın tüm karmaşası ve yaşanan o kaos akla zarar.

İhtiva eden ne varsa hayatın mükellef kıldığı ve haricinde tutulduğum her ne ise kaderimde yaşadığım o dejavu.

Bir o kadar keyif aldığım... Mazoşist bir tutum belki de psikolojideki karşılığı en azından megaloman ve benmerkezci olmaktan kat ve kat üstün.

Zafiyet ise üzünç, çoğunun gözünde geçtim tutanıklara çoktan temyize gitmemin şart olduğu.

Hâkim de savcı da benim ve en iyi avukat, benliğime sahip çıkmışken ve tüm o öğretiler nasıl da kazınmışken zihnime.

Hatalarım bana dair doğruyu bulmak adına cebelleşirken yanlış ve tutarsız düzenekle.

Rağbet görmek ise tek maharet, sığ olmaktansa varsın enginlerde kulaç atayım.